

Hørings svar vedr. Fremtidens Fritidstilbud

Sagsnummer: 2014-0242871 SvarID: 7910

 [Udskriv side](#)

Gå til forrige/næste svar

-
- 232 of 461
-

Indsendt af: Charlotte Kiel (2100)

Dato: 03.02.15

Hørings svar til Fremtidens Fritidstilbud

De steder, vores børn har det bedst, er de institutioner, der altid kommer i spil, når der skal spares.

Der, hvor børnelivet blomstrer, og hvor børnene trives, fordi de bliver hørt, set og respekteret, der, hvor de har en tryk hverdag, fordi de har pædagoger, der har overskud og lyst til at være nærværende. Det er selvfølgelig der, man skal svinge sparekniven???

Når jeg hører politikere forsøge at sælge nedskæringer på institutionsområdet som et pædagogisk løft, der skal samle alle gode kræfter i langt større enheder, så tror jeg ganske enkelt ikke på det.

Tror politikerne virkelig selv på det, eller tror de bare, vi er så dumme, at vi køber det argument?

Hvis det var af pædagogiske hensyn, ville man jo aldrig skulle lukke de små institutioner, dem med særpræget, de, der rummer børns forskelligheder og tager dem i hånden på deres rejse mod voksenlivet . Altså; der hvor vores børn har det bedst.

Jeg kan ikke få øje på et eneste argument for besparelser, sammenlægninger, effektiviseringer, eller hvad, man nu vil kalde det, der ikke er drevet af et politisk ønske om at spare penge.

Jeg har nu barn nr. to på Skrammellegepladsen i Emdrup, og det tog mit hjerte et split-sekund at vælge Skrammel frem for andre fritidshjem.

I det øjeblik, jeg trådte indenfor, mærkede jeg, at dér var der rart at være, både for børn og voksne. For første gang i mine børns liv mødte jeg pædagoger, der var glade for deres arbejde, og som udstrålede en glæde og imødekommenhed, jeg ikke havde mødt før.

Alene det er jo tankevækkende, for det var langt fra mit første møde med pædagoger eller institutioner.

Desværre måtte mit ældste barn gå på et andet fritidstilbud i tre måneder, før der var en ledig plads på Skrammel.

I de tre måneder havde jeg en pige, der kom hjem og var ked af det, eller var tvær og stresset over de mange konflikter, hun oplevede på stedet, som ikke blev løst, og som ingen voksne havde tid til at forholde sig til.

På Skrammel åbnede der sig en ny verden, hvor voksne støtter og hjælper, trøster og hygger, men som også træder et skridt tilbage for at lade børnene løse opgaver og konflikter selv, for så opleve, at de vokser ved at opdage, de kan en masse helt selv. Haverne og husene på Skrammel er et kapitel helt for sig selv, hvis lige ikke findes andre steder. Her kan børnene selv bestemme, hvad der skal dyrkes og plantes og på bedste demokratiske vis passe haven fra forår til efterår.

I jubilæumsbogen fra 2013, hvor Skrammel fejrede sin 70 års fødselsdag, fortæller skrammelbørn af alle aldre enslydende, at her kunne de få lov til at være enere, her kunne de trives og vokse op med et selvværd, de senere i livet har nydt godt af. De kunne gå med bøjlet nakke hele skoledagen, men når de kom til Skrammel, kunne de rette sig op og suge luften helt ned i lungerne.

Det vil være en kæmpe misforståelse at nedlægge et sted, der gennem 70 år har understøttet børn til at udvikle sig, vokse og blomstre.

Og selvfølgelig koster det penge at give vores børn en god, tryk og udviklende barndom og ungdom.

Hvis man udelukkende kigger på effektivitet og kvantitet, kan man jo slippe af sted med en masse. Så kan man sagtens have store enheder med mange flere børn, hvis man altså ikke prioriterer trivsel og et godt børneliv særligt højt. Så skal man bare være indstillet på, at det udelukkende bliver et pasningstilbud.

For der vil ganske enkelt ikke være tid til pædagogiske hensyn, kun at råbe nej, men ikke forklare, hvorfor man ikke må slå. Kun at skælde ud i stedet for at forklare, hvor grænserne går.

Og der bliver da slet ikke tid til at tage sig af de stille børn, der bare sidder og er kede af det, for så længe, de ikke generer andre, er der ikke tid til at rette opmærksomheden mod de børn. Er det den slags børn, vi vil opfostre?

Børn, der lærer, at hvis de vil have opmærksomhed, skal de råbe, skrig, slå eller sparke.

Børn, som vænner sig til, at den eneste måde, de kan blive bemærket på, er ved at genere andre?

Rent statistisk må københavnske politikere jo også have børn, men det er svært at tro, at der på rådhuset kan sidde forældre, som er med til føre en så børnefjendsk politik.

De forandringer, der foreslås, er ikke til fordel for børnene, det er udelukkende en sparemetode. Uanset, hvad politikerne så vælger at kalde det. Er vi virkelig kommet så langt, at vi vil satse børns trivsel for at spare penge?

Selv om det kan være fristende at spare her og nu, så bliver konsekvenserne så omfattende, at udgifterne i fremtiden kommer til at gøre endnu mere ondt, både i økonomien og i børnesindet. Det er kun en midlertidig løsning, der giver endnu større problemer for samfundet på længere sigt.

Så om igen, politikere, og kom med en løsning, der både er holdbar og pædagogisk forsvarlig.

Vi har ikke råd til andet.